

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 3CoKR/27/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8121202774
Dátum vydania rozhodnutia: 28. 10. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Slávka Maruščáková
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2021:8121202774.1

Uznesenie

Krajský súd v Košiciach v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Slávky Maruščákovvej a členov senátu JUDr. Natálie Štrkolcovej a JUDr. Rastislava Pellu v právnej veci navrhovateľa: eCont s.r.o., sídlo : 044 42 Košické Oľšany 319, IČO: 36 748 048, právne zastúpený: JUDr. Mária Kapinusová, bytom : Teplická 2156/3, 058 01 Poprad, o návrhu na vyhlásenie konkurzu na majetok dlžníka: I.V.A., s.r.o., sídlo: Komenského 848, Snina 069 01, IČO: 36 452 751, zastúpený advokátskou kanceláriou: PETRÁN A PARTNERI ADVOKÁTSKA KANCELÁRIA s.r.o., sídlo: Puškinova 16, Prešov 080 01, IČO: 36 854 581, v konaní o odvolaní navrhovateľa proti Uzneseniu Okresného súdu Prešov sp. značka 1 K/4/2021- 138 zo dňa 19. júla 2021 takto

rozhodol:

I. Mení uznesenie súdu prvej inštancie v jeho výroku I. tak, že návrh na vyhlásenie konkurzu na majetok dlžníka: I.V.A., s.r.o., sídlo: Komenského 848, Snina 069 01, IČO: 36 452 751, zamietá.

II. Potvrdzuje výroky II. a III. uznesenia súdu prvej inštancie.

III. Dlžníkovi proti navrhovateľovi priznáva nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozhodnutím súd prvej inštancie o návrhu veriteľa na vyhlásenie konkurzu na majetok dlžníka: I.V.A., s.r.o. rozhodol tak, že: 1, konkurzné konanie voči dlžníkovi zastavil, 2, vrátil navrhovateľovi preddavok na úhradu odmeny a výdavkov predbežného správcu a 3, dlžníkovi nárok na náhradu trov konania voči navrhovateľovi nepriznal. Toto rozhodnutie súd prvej inštancie ohľadom zastavenia konania odôvodnil tak, že navrhovateľ v danom prípade nepreukázal svoje oprávnenie podať návrh na vyhlásenie konkurzu, t.j. svoju aktívnu vecnú legitímáciu a preto konanie voči dlžníkovi zastavil, pričom prípadnú platobnú neschopnosť dlžníka už neposudzoval. Konkrétne konkurzný súd uzavrel, že navrhovateľom deklarované pohľadávky voči dlžníkovi sú sporné a preto na nich podľa § 19 ods. 1 Zákona č. 7/2005 Z.z. o konkurze a reštrukturalizácii (ďalej len ZKR) ako na záväzky dlžníka neprihliadal. Rozhodnutie o vrátení preddavku na úhradu odmeny a výdavkov predbežného správcu odôvodnil povinnosťou podľa § 13 ods. 1 ZKR a rozhodnutie o trovách konania odôvodnil § 196 ZKR v spojení s § 262, § 255 a § 216 Civilného sporového poriadku.

2. Podaním zo dňa 3.8.2021 navrhovateľ proti vyššie citovanému rozhodnutiu súdu prvej inštancie podal odvolanie, ktorým navrhol napadnuté uznesenie zrušiť a vec vrátiť súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

3. Navrhovateľ svoje odvolanie odôvodnil odvolacími dôvodmi danými § 365 ods. 1 písmená b), f) a h) Civilného sporového poriadku. Navrhovateľ vo svojom odvolaní a jeho neskoršom doplnení (podanie zo dňa 29.8.2021) konkrétne namietal nasledovné skutočnosti: 1, Neposudzovaním prípadnej platobnej schopnosti dlžníka absentuje v napadnutom uznesení jasná a zrozumiteľná odpoveď na právnu a skutkovo relevantnú otázku konkurzného konania, kde v zmysle § 11. ods. 3 a nasl. ZoKR je

platobná neschopnosť dlžníka práve skutkovo relevantná a zákonodarcom daná obligatórna skutočnosť, bez posúdenia ktorej niet splnenia podmienok rozhodujúcich a podstatných pre konkurzné konania; 2, Prvostupňový súd nesprávne právne posúdil, keď na základe vykonaných dôkazov ustálil Kúpnu zmluvu č.IVA/ECONT/19/09/2018 ako spornú a na tomto základe ustálil ako spornú aj pohľadávku z nej plynúcu, v dôsledku čoho spochybnil aktívnu legitimitáciu navrhovateľa. V zmysle ustálenej súdnej praxe je základným princípom výkladu zmlúv prioritne ich platnosť, t.j. neplatnosť zmluvy má byť teda výnimkou a nie zásadou; 3, Navrhovateľ vo svojom účtovníctve vedie voči dlžníkovi svoje pohľadávky po splatnosti viac ako 30 dní, pričom toto eviduje vo svojom účtovníctve aj dlžník a napriek tomu súd prvej inštancie tieto pohľadávky na základe argumentácie dlžníka považuje za sporné. Súd nekriticky prevzal tvrdenia dlžníka o absolútnej neplatnosti Kúpnej zmluvy č.IVA/ECONT/19/09/2018 z dôvodu absencie predmetu tejto kúpnej zmluvy. Podľa navrhovateľa z vykonaného dokazovania vyplýva, že predmet plnenia podľa tejto zmluvy je jasný, čo bolo dostatočne preukázané navrhovateľom predloženými výdajkami (súčasťou zmluvy) a tiež aj Oznámením predaja výrobkov obranného priemyslu zo dňa 1.10.2018, z ktorého vyplýva, čo bolo predmetom kúpnej zmluvy; 4, Akceptovaním argumentácie dlžníka o spornosti pohľadávky navrhovateľa, sa navodzuje stav, keď dlžník môže obdobne spochybniť akúkoľvek pohľadávku veriteľa. Ak teda súd akceptoval spornosť pohľadávky, tak s ohľadom na rovnosť strán mal pripustiť aj argumentáciu navrhovateľa o hodnote dodaného tovaru dlžníkom, z čoho by bolo zrejmé, že nemohlo dôjsť k zániku pohľadávky dlžníka zápočtom s pohľadávkami navrhovateľa titulom zaplatenej kúpnej ceny, zmluvných pokút a tiež aj poskytnutými pôžičkami a 5, Navrhovateľ nemá žiadny nepoctivý zámer, ako to nekriticky prevzal prvostupňový súd v súvislosti s navrhovateľovým odstúpením od Dohody o dlhodobej spolupráci medzi navrhovateľom a dlžníkom. Naopak nepoctivý zámer je tu skôr u dlžníka, o čom svedčí ním v konkurznom konaní predložený dôkaz - Kúpna zmluva č. MSL-1/15-116 zo dňa 16.4.2021, pričom navrhovateľ považuje túto zmluvu iba za fiktívny dôkaz o platobnej schopnosti dlžníka. Dlžník má viacero veriteľov (v odvolaní uvedených celkovo 12 subjektov), čo svedčí o jeho úpadku.

4. Dlžník sa k odvolaniu navrhovateľa vyjadril tak, že navrhol napadnuté uznesenie v celom rozsahu potvrdiť a zároveň si uplatnil právo na nahradenie trov odvolacieho konania. Svoje stanovisko odôvodnil nasledovne: 1, S ohľadom na skutočnosť, že súd konštatoval nedostatok aktívnej legitimitácie na podanie návrhu na vyhlásenie konkurzu, je logické, že nebolo nutné sa zaoberať sa platobnou neschopnosťou dlžníka. Navrhovateľ nepoprel skutkové tvrdenia o zániku pohľadávky ostatných veriteľov, respektíve o ich dostatočnom krytí finančným majetkom dlžníka (vyjadrenie zo dňa 9.7.2021), preto sa tieto skutkové tvrdenia dlžníka v zmysle § 151 CSP považujú za nesporné. V konečnom dôsledku teda nebola preukázaná ani podmienka plurality veriteľov. V zmysle § 19 ods. 1 písm. c) ZKR zákon spája spornosť pohľadávky pre účely posúdenia dôvodnosti návrhu na konkurz s jeho zastavením, z uvedeného dôvodu súd nebol povinný v rámci odôvodnenia napadnutého uznesenia dať odpoveď na otázku, ktorá pre posúdenia prípadu nemala relevanciu; 2, Navrhovateľ svojím prístupom k tvrdeniam dlžníka o neplatnosti zmluvy sám potvrdil správnosť zistení súdu, nakoľko v konaní ako nedeliteľnú súčasť zmluvy predložil len písomnosti s označením ako výdajky a v rôznych konaniach sám predkladal rôzne verzie údajnej nerozlučnej prílohy zmluvy. Prílohou zmluvy nie je ani oznam zamestnancov dlžníka o predaji nejakých výrobkov príslušnému štátnemu orgánu; 3, Navrhovateľ nebol schopný v konaní kvalifikovane spochybniť argumentáciu dlžníka a preto súd nemohol posúdiť pohľadávky navrhovateľa ako nesporné. Navrhovateľ si aj napriek vehementnej obhajobe reálnosti svojich pohľadávok neuplatnil tieto svoje pohľadávky v civilnom sporovom konaní, na čo má zrejme dobrý dôvod a 4, Vymenovanie údajných existujúcich veriteľov dlžníka nie je spôsobilé zvrátiť neexistenciu aktívnej legitimitácie navrhovateľa.

5. Podľa § 365 (Odvolacie dôvody) ods. 1 písmená b), f) a h) Civilného sporového poriadku: „Odvolanie možno odôvodniť len tým, že: b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.“

6. Podľa § 387 ods. 1 Civilného sporového poriadku: „Odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.“

7. Podľa § 388 Civilného sporového poriadku: „Odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie zmení, ak nie sú splnené podmienky na jeho potvrdenie, ani na jeho zrušenie.“

8. Podľa § 389 ods. 1 Civilného sporového poriadku: „Odvolačný súd rozhodnutie súdu prvej inštancie zruší, len ak a) neboli splnené procesné podmienky, b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, ak tento nedostatok nemožno napraviť v konaní pred odvolacím súdom, c) súd prvej inštancie v dôsledku nesprávneho právneho posúdenia veci nevykonal navrhované dôkazy, ak nie je účelné doplniť dokazovanie odvolacím súdom, alebo d) nejde o rozhodnutie vo veci samej a dôvody, pre ktoré bolo vydané, zanikli alebo ak také dôvody neexistovali.“

9. Krajský súd v Košiciach ako odvolací súd prejednal odvolanie navrhovateľa, ktoré bolo podané v zákonnej lehote, oprávnenou osobou, proti rozhodnutiu, proti ktorému je odvolanie prípustné. Odvolanie bolo prejednané bez nariadenia pojednávania a to v zmysle § 19 ods. 3 ZKR. Odvolanie prejednal podľa § 379 až § 385 Civilného sporového poriadku a dospel k záveru, že odvolanie navrhovateľa nie je dôvodné. Z nižšie uvedených dôvodov však odvolací súd výrok I. napadnutého rozhodnutia podľa § 388 Civilného sporového poriadku zmenil, pričom výroky II. a III. potvrdil.

10. Navrhovateľ podanie odvolania odôvodnil dôvodmi podľa § 365 ods. 1 písm. b), f) a h) Civilného sporového poriadku. Odvolací súd zastáva názor, že tieto odvolacie dôvody nie sú naplnené.

11. Odvolací súd sa po preskúmaní napadnutého rozhodnutia z hľadísk navrhovateľom uplatnených odvolacích dôvodov stotožňuje so správnymi skutkovými zisteniami súdu prvej inštancie ako aj právnym posúdením prejednávanej veci s výnimkou zmenenej časti napadnutého rozhodnutia. Odvolanie navrhovateľa nemožno považovať za opodstatnené, lebo súd prvej inštancie v potrebnom rozsahu zistil skutkový stav veci, vzal do úvahy všetky rozhodujúce skutočnosti a vykonané dôkazy správne vyhodnotil podľa svojej úvahy, na zistený skutkový stav aplikoval relevantné právne predpisy, a správne posúdil podaný návrh na vyhlásenie konkurzu.

12. Skutočnosti a námietky, ktoré navrhovateľ uviedol v odvolaní, nie sú spôsobilé spochybniť správnosť napadnutého rozhodnutia z hľadiska zistených skutočností a právnych záverov (s výnimkou formy rozhodnutia - vid' ods. 35 tohto odôvodnenia), ku ktorým dospel súd prvej inštancie. Súd prvej inštancie vzal do úvahy všetky skutočnosti, ktoré z dokazovania vyplynuli. Skutkové závery založil na logickom vyhodnotení dôkazov, na základe ktorých aj rozhodol.

13. Na doplnenie a zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia, k odvolaniu navrhovateľa a k podstatným tvrdeniam účastníkov v tomto odvolacom konaní, odvolací súd udáva nasledovné.

14. Súd prvej inštancie o návrhu navrhovateľa na vyhlásenie konkurzu rozhodol tak, že konanie zastavil z dôvodu nedostatku aktívnej vecnej legitímácie na podanie návrhu na vyhlásenie konkurzu. Toto skutkové zistenie súdu prvej inštancie, považuje odvolací súd za správne a to z dôvodov uvedených v ďalšej časti tohto uznesenia.

15. Podľa § 19 ods. 1 písmeno c), druhá veta ZKR pri rozhodovaní o vyhlásení konkurzu súd neprihliada na záväzky, pri ktorých dlžník osvedčil ich spornosť.

16. Súd prvej inštancie správne posudzoval, či sú splnené predpoklady na vyhlásenie konkurzu, teda aj to, či návrh na vyhlásenie konkurzu bol podaný subjektom, ktorý má aktívnu vecnú legitímáciu. Aktívne legitimovaným na podanie návrhu na vyhlásenie konkurzu je len ten veriteľ, ktorý má nespornú pohľadávku voči dlžníkovi 30 dní po lehote splatnosti. Vyhlásenie konkurzu predstavuje „rozhodnutie vo veci“, a preto súd musí skúmať aktívnu vecnú legitímáciu navrhovateľa v každom štádiu konania a to až do rozhodnutia „vo veci“. Len pokiaľ je táto podmienka splnená, zaoberá sa skúmaním ďalších hmotnoprávných podmienok pre vyhlásenie konkurzu. Ak navrhovateľ ako veriteľ nepreukáže pohľadávku, ktorú uvádza v návrhu na vyhlásenie konkurzu proti dlžníkovi spôsobom ustanoveným v § 12 ods. 2 písm. a), b) ZKR a dlžník osvedčí spornosť navrhovateľových pohľadávok (§ 19 ods. 1 písmeno c), druhá veta ZKR), konkurzný súd za použitia § 196 ZKR návrh na vyhlásenie konkurzu zamietne.

17. Doloženie pohľadávky spôsobom, ktorý vyžaduje zákon (§ 12 ods. 2 ZKR) v návrhu na vyhlásenie konkurzu neznamena, že v ďalšom priebehu konkurzného konania sa táto pohľadávka bez ďalšieho bude považovať za nespornú. Pokiaľ pohľadávka nemá povahu nároku vyplývajúceho zo spôsobilého exekučného titulu alebo kvalifikovaného uznania nároku dlžníkom, je spor medzi veriteľom a dlžníkom

ohľadne existencie, splatnosti, resp. výšky pohľadávky prípustný a možný. Skutočnosť, že pohľadávka je evidovaná v účtovníctve veriteľa ešte neznamena, že je nesporná a po práve.

18. Povinnosťou konkurzného súdu nie je vykonávať dokazovanie o tom, či pohľadávka veriteľa (navrhovateľa konkurzu) skutočne existuje. Účel konkurzného konania vylučuje rozsiahlejšie dokazovanie otázky existencie pohľadávky veriteľa voči dlžníkovi. Splnenie podmienok na vyhlásenie konkurzu vrátane aktívnej legitímácie navrhovateľa musí navrhovateľ osvedčiť bez toho, aby bolo o tejto skutočnosti potrebné vykonanie rozsiahleho dokazovania. Ak konkurzný súd zistí, že k záveru o existencii splatnej pohľadávky veriteľa (navrhovateľa konkurzu) je potrebné vykonať dokazovanie, potom návrh na vyhlásenie konkurzu zamietne, pretože veriteľ pohľadávku proti dlžníkovi dostatočne nedoložil, nakoľko na sporné pohľadávky, pri ktorých dlžník osvedčil ich spornosť, sa neprihliada (§ 19 ods. 1 písm. c), druhá veta ZKR).

19. Navrhovateľ vo svojom návrhu na vyhlásenie konkurzu odôvodňoval svoju aktívnu legitímáciu nasledovnými pohľadávkami voči dlžníkovi : a) pohľadávka vo výške 40.315,09 eur z titulu nedodania tovaru, ktorý mal byť dodaný na základe Kúpnej zmluvy uzatvorenej dňa 18.09.2018, b) pohľadávka vo výške 34.147,95 eur z titulu nesplatených pôžičiek a c) pohľadávka vo výške 55.623,33 eur z titulu nárokov na zaplatenie zmluvných pokút.

20. Dlžník sa k pohľadávkam navrhovateľa uvedeným v návrhu na vyhlásenie konkurzu, vyjadril tak, že ich opodstatnenosť v plnom rozsahu poprel. Uvedené stanovisko dlžníka má teda za následok tú skutočnosť, že tieto pohľadávky sú spornými pohľadávkami. Aby konkurzný súd na ne ako na záväzky dlžníka neprihliadal, je potrebné túto ich spornosť aj dostatočne osvedčiť.

21. Navrhovateľ vo svojom odvolaní poukázal na hypotetickú možnosť vo všeobecnosti rozporovať dlžníkmi akýkoľvek svoj záväzok, čím by sa tak mohli vyhnúť možnosti vyhlásenia konkurzu. Toto stanovisko navrhovateľa nie je opodstatnené, pretože v zmysle príslušného zákonného ustanovenia (§ 19 ods. 1 písm. c), druhá veta ZKR) musí dlžník spornosť svojich záväzkov náležite osvedčiť.

22. V tomto prípade dlžník v rámci svojej obrany voči návrhu navrhovateľa na vyhlásenie konkurzu poprel existenciu všetkých navrhovateľom deklarovaných pohľadávok a to jednak tvrdením, že tieto nároky buď vôbec nevznikli alebo že zanikli zápočtom. Konkrétne neuznal existenciu: 1, nároku na náhradu škody 40.315,09 eur titulom nedodania časti tovaru podľa Kúpnej zmluvy zo dňa 18.9.2018, 2, nároku na zaplatenie zmluvnej pokuty 30.720,10 eur za nedodanie zakúpeného tovaru podľa vyššie citovanej kúpnej zmluvy a 3, nároku na zaplatenie zmluvnej pokuty 3.012,65 eur za omeškanie s vrátením poskytnutej pôžičky dojednanej v ústnej forme dňa 12.11.2018. K pohľadávkam navrhovateľa titulom práva na vrátenie pôžičiek a s nimi súvisiacimi nárokmi na zaplatenie zmluvných pokút za ich vrátenie sa dlžník vyjadril tak, že tieto zanikli zápočtom s nárokom dlžníka voči navrhovateľovi na vydanie časti bezdôvodného obohatenia, ktoré vzniklo titulom plnenia na základe neplatnej Kúpnej zmluvy zo dňa 18.9.2018 (dodávka tovaru podľa neplatnej zmluvy).

23. Za účelom osvedčenia spornosti pohľadávok navrhovateľa dlžník ako podstatnú skutočnosť označil, že Kúpna zmluva zo dňa 18.9.2018 je absolútne neplatná a to z dôvodu, že v nej nie je dostatočne vymedzený predmet kúpy. V tejto súvislosti dlžník ďalej uviedol, že na základe tejto neplatnej kúpnej zmluvy bol navrhovateľovi ako kupujúcemu dodaný tovar (v hodnote nie menej ako 900.000,- eur), pričom v zmluve dohodnutá a navrhovateľom ako kupujúcim bola zaplatená kúpna cena iba vo výške 112.618,84 eur (bez DPH). T.j. hodnota tovaru dodaného navrhovateľovi niekoľkonásobne prevyšuje ním zaplatenú kúpnu cenu. Hodnotu tovaru dlžník preukázal meilovou komunikáciou so spoločnosťou MSM Martin s.r.o. a tiež aj kópiou Uznesenia KR PZ v Prešove ČVS: KRP-92/2-VYS-PO-2020 zo dňa 2.12.2020, podľa ktorého predané náhradné diely podľa spornej kúpnej zmluvy mali podľa skladovej evidencie hodnotu 2.093.615,50 eur.

24. Podstatným pre rozhodnutie o existencii vecnej aktívnej legitímácie navrhovateľa je teda zistenie, či dlžník dostatočne osvedčil spornosť pohľadávok navrhovateľa. V tomto prípade je potrebné uviesť, že pokiaľ dlžník dostatočne osvedčil spornosť Kúpnej zmluvy zo dňa 18.9.2018, tak dostatočne osvedčil aj spornosť pohľadávok navrhovateľa, ktorých vznik (náhrada škody za nedodaný tovar a zmluvná pokuta za nedodaný tovar) a čiastočne aj zánik (pôžičky a s nimi súvisiace zmluvné pokuty) s platnosťou tejto kúpnej zmluvy súvisia.

25. Navrhovateľ v súvislosti s obranou dlžníka uviedol, že predmet spornej Kúpnej zmluvy zo dňa 18.9.2018 je dostatočne určený jej prílohou, za ktorú označil ním predložené výdajky tovaru zo skladu dlžníka. Zároveň uviedol, že predmet kúpy musí byť stranám zmluvy dostatočne zrejmý, pretože dlžník v súvislosti so zmluvou dňa 1.10.2018 oznámil príslušnému správnenému orgánu predaj výrobkov obranného priemyslu.

26. Podľa § 37 ods. 1 Občianskeho zákonníka: „Právny úkon sa musí urobiť slobodne a vážne, určite a zrozumiteľne; inak je neplatný.“

28. Z obsahu predloženej Kúpnej zmluvy zo dňa 18.9.2019 vyplýva, že predmet zmluvy má byť vymedzený v prílohe zmluvy. Navrhovateľ ako prílohu zmluvy označil výdajky tovaru, ktoré predložil v tomto konaní. Z obsahu týchto výdajok nie je možné vyvodiť záver, že ide o prílohu zmluvy - konkrétne určenie predmetu kúpy. Tieto výdajky sú iba potvrdením o tom, že navrhovateľ prevzal určitý tovar zo skladu hotových výrobkov, pričom však vôbec neobsahujú údaj o tom, že ide o prílohu kúpnej zmluvy. T.j. tieto navrhovateľom predložené výdajky nie je možné považovať za súčasť spornej kúpnej zmluvy ako jej prílohy.

29. V súvislosti s predloženými výdajkami je tiež potrebné uvedomiť si skutočnosť, že navrhovateľ ako kupujúci podľa spornej kúpnej zmluvy tvrdí, že mu nebol dodaný všetok dohodnutý tovar. Z uvedeného vyplýva, že výdajky prevzatého tovaru, ktoré navrhovateľ súdu predložil, nemôžu byť a nie sú kompletným vymedzením predmetu kúpy.

30. Z dôvodov uvedených v predchádzajúcich dvoch odsekoch odvolací súd konštatuje, že predmetná Kúpna zmluva zo dňa 18.9.2018 je podľa § 37 ods. 1 Občianskeho zákonníka absolútne neplatná, pretože nie je dostatočne určitá v jej podstatnej náležitosti - predmete kúpy. Na tomto závere nič nemení ani tvrdenie navrhovateľa, že predmet kúpy bol stranám dostatočne známy, čo má vyplývať z Oznámenia dlžníka zo dňa 1.10.2018 o predaji výrobkov obranného priemyslu, pretože toto oznámenie nie je súčasťou citovanej kúpnej zmluvy. Princíp prioritného výkladu platnosti zmlúv, na ktorý poukázal navrhovateľ, nie je v tomto prípade namieste, pretože neplatnosť zmluvy je z vyššie uvedených dôvodov dostatočne zrejmá.

31. Skutočnosť, že navrhovateľ a aj dlžník vedú určité údaje vo svojom účtovníctve nič nemení na osvedčení spornosti pohľadávok navrhovateľa. Záznamy v účtovníctve obchodných spoločností majú evidenčný charakter a nejde o kvalifikované uznanie záväzku. Tvrdenia navrhovateľa a dlžníka o nekalom úmysle druhej strany sú s ohľadom na dostatočne overenú spornosť pohľadávok navrhovateľa právne nepodstatné.

32. Navrhovateľ vo svojom odvolaní tiež namietal, že súd prvej inštancie na škodu veriteľa nevykonal dokazovanie o skutočnej hodnote dodaného tovaru, z ktorého by bolo preukázané, že zápočty dlžníka nie sú oprávnené. Toto dokazovanie súd prvej inštancie správne nevykonal a to z jedného dôvodu, že navrhovateľ takéto dokazovanie nenavrhol, ale hlavne z dôvodu že by takéto dokazovanie bolo v rozpore s účelom konania o vyhlásení konkurzu (viď ods. 18 tohto odôvodnenia).

33. Súd prvej inštancie postupoval správne a v súlade so ZKR, keď prioritne posudzoval aktívnu legitimitáciu navrhovateľa na podanie návrhu na vyhlásenie. A tiež postupoval správne, keď po zistení absencie aktívnej vecnej legitimitácie navrhovateľa už ďalej neskúmal platobnú neschopnosť dlžníka, pretože by to bolo v rozpore so zásadami hospodárnosti a rýchlosti súdneho konania.

34. Konkurzné konanie je osobitným druhom civilného sporového konania, ktoré upravuje osobitný právny predpis zákon č. 7/2005 Z.z. o konkurze a reštrukturalizácii v znení neskorších zmien. Tento zákon ako lex specialis upravuje hmotnoprávne, ako aj procesné ustanovenia týkajúce sa konkurzného konania. Pokiaľ ide o procesné ustanovenia ZKR a ich vzťah k procesným ustanoveniam upraveným v Civilnom sporovom poriadku, je potrebné vychádzať z ustanovenia § 196 ZKR, z ktorého vyplýva, že ak tento zákon neustanovuje inak, na začatie konkurzného konania, na konkurzné konanie, na začatie reštrukturalizačného konania, na reštrukturalizačné konanie a konanie o oddĺžení sa primerane použijú ustanovenia Civilného sporového poriadku. Na základe uvedeného je zrejmé, že Civilný sporový poriadok je právnym predpisom všeobecnej povahy a ZKR (pokiaľ ide o procesné ustanovenia) je

osobitným (špeciálnym) právnym predpisom. S poukazom na uvedené sa na konkurzné konanie prednostne aplikujú procesné ustanovenia upravené v ZKR a v prípade ich absencie je potrebné primerane použiť ustanovenia Civilného sporového poriadku zo zreteľom na podstatu, účel a cieľ konkurzného konania (resp. konania reštrukturalizačného alebo konania o oddĺžení).

35. ZKR neupravuje špecificky formu rozhodnutia o návrhu na vyhlásenie konkurzu pre situáciu, keď navrhovateľ nie je dostatočne aktívne legitimovaný (konanie sa zastavuje napr. ak dlžník osvedčí svoju platobnú schopnosť - § 19 ods. 1 písm. c), prípadne pre nedostatok majetku dlžníka - § 18 ods. 2, § 20, § 102). Z uvedeného dôvodu je preto potrebné na formu rozhodnutia v tomto prípade aplikovať všeobecne platný Civilný sporový poriadok, podľa ktorého sa neoprávnený návrh zamietá. Takýto výklad je potvrdený viacerými judikátmi, z ktorých odvolací súd poukazuje napríklad na Uznesenie ÚS SR II.ÚS 300/2014 zo dňa 18. júna 2014.

36. Odvolací súd z dôvodov uvedených v predchádzajúcich odsekoch (ods. 34 a 35) postupom podľa § 388 Civilného sporového poriadku zmenil výrok I odvolaním napadnutého rozhodnutia tak, že návrh na vyhlásenie konkurzu na majetok dlžníka zamietol.

37. Výrok II. napadnutého uznesenia súdu prvej inštancie bol odvolacím súdom podľa § 387 ods. 1 Civilného sporového poriadku ako vecne správny potvrdený, pretože toto rozhodnutie je plne v súlade s § 13 tretia veta ZKR podľa ktorého ak súd návrh na vyhlásenie konkurzu odmietne alebo súd nezačne konkurzné konanie z iného dôvodu alebo navrhovateľ pred začatím konkurzného konania vezme návrh späť, predavok sa vráti navrhovateľovi.

38. K výroku III. napadnutého uznesenia, ktorým súd prvej inštancie nepriznal dlžníkovi náhradu trov konania odvolací súd dodáva nasledovné. Podľa § 262 ods. 1 Civilného sporového poriadku rozhoduje súd o náhrade trov konania aj bez návrhu, pričom obsah rozhodnutia vyplýva z § 255 Civilného sporového poriadku (právo na náhradu trov konania podľa pomeru úspechu). Iba v prípade existencie dôvodov hodných osobitného zreteľa môže súd podľa § 257 Civilného sporového poriadku nepriznať úspešnej strane právo na nahradenie trov konania. Z citovaných zákonných ustanovení vyplýva výklad, že právo na náhradu trov konania nie je potrebné stranou sporu v konaní výslovne požadovať, pretože o tomto nároku sa rozhoduje aj bez návrhu (§ 262 ods. 1 CSP), aplikácia § 216 Civilného sporového poriadku v tomto prípade nie je namieste, pretože toto ustanovenie sa špeciálne týka nárokov žalobcu. Z uvedeného dôvodu nie je výrok III. napadnutého uznesenia vecne správny. Odvolanie podal iba navrhovateľ, preto rozhodnutie odvolacieho súdu nemohlo byť pre neho nepriaznivejšie a to podľa zásady danej v ods. 3 Čl. 16 Civilného sporového poriadku. Z uvedených dôvodov odvolací súd potvrdil aj tento výrok napadnutého rozhodnutia.

39. Podľa § 396 ods. 1 Civilného sporového poriadku (Trov odvolacieho konania): „Ustanovenia o trovách konania pred súdom prvej inštancie sa použijú aj na odvolacie konanie.“

40. Podľa § 255 ods. 1 Civilného sporového poriadku: „Súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.“

41. O trovách odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa § 396 ods. 1 a § 255 ods. 1 Civilného sporového poriadku a to tak, že úspešnému dlžníkovi voči neúspešnému navrhovateľovi priznal právo na nahradenie trov konania v rozsahu podľa pomeru jeho úspechu, t.j. v plnom rozsahu.

42. O výške nároku dlžníka na náhradu trov konania rozhodne samostatným uznesením poverený súdny úradník po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí (§ 262 ods. 2 Civilného sporového poriadku).

43. V zmysle vyššie uvedených skutočností a citovaných zákonných ustanovení súd rozhodol tak ako je to uvedené vo výrokovej časti tohto uznesenia.

44. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Košiciach pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolacieho súdu odvolanie a ani dovolanie nie je prípustné (§ 198 ods. 1 ZKR)